

KAPITEL 1

Det skarpe svirp fra en buestreg havde det med at tiltrække sig opmærksomhed. En pil kunne være lydløs, hvis styrefjerene var sat korrekt på, og en veluddannet ranger kunne bevæge sig gennem en bunke tørre blade uden den mindste støj. Men nogle ting var bare uundgåelige. Hvis man skulle skyde, måtte man være sikker på, at man sigtede rigtigt, for måske fik man ikke en chance til.

Dorics pil ramte langt forbi, og den hjorteflok, som hun og hendes kammerater omhyggeligt havde fulgt sporet af, splittede sig op i panik og forsvandt ind mellem træerne.

”Det var bedre!” sagde en kvik stemme ved siden af hende. Doric kunne altid regne med opmuntring fra Torrieth, selv når Doric ikke var i humør til det. Sådan havde deres

forhold været, siden første gang den slanke, mørkhårede elver havde fået øje på hende.

Doric trampede gennem krattet for at hente sin pil. Hun forsøgte ikke engang at være stille, og hendes hale slog mod de lavtvoksende buske i underskoven. Hun kiggede op og så en sneugle sidde over hende. Selv uglen så fordømmende ud. Hun rakte tunge ad den, men den reagerede ikke.

"Vi kan ikke spise det, vi ikke rammer," påpegede Doric og vendte tilbage til sin venindes side.

"Der er masser af hjorte," sagde Torrieth. "Måske vil de andre have mere held med at ramme noget."

Doric havde lyst til at sige til hende, at det ikke var held. Det drejede sig om færdigheder, og dette var en færdighed, som hun tilsyneladende ikke kunne mestre, uanset hvor længe hun øvede sig. Hun vidste, at de andre jagtfæller stod placeret sådan, at når hun havde kvajet sig, ville de kunne drage fordel af de panikslagne hjorte.

Hendes inkompetence var en del af planen, et eksempel på, hvordan hun evnede at bidrage. Det hadede hun.

"Som du ved," fortsatte Torrieth, "er der ingen, der forventer, at du er herude. Du behøver ikke at gå på jagt med os. Du spiser ikke engang ret meget."

Nogle gange spiste hun godt nok det, som jægerne tog med hjem. Måske ville hun have det anderledes, hvis hun var en dygtigere jæger, men det var hun ikke, og derfor spiste hun noget af det, som elverne levnede, når ingen så det, og hun holdt sig til minimale portioner fra det fælles ildsted. Hun ønskede ikke at minde elverne om, at hun var anderledes, men endnu mere end det ønskede hun ikke at være en byrde.

Der var hjorte i massevis. Faktisk var der muligvis for

mange hjorte. Landmændene og skovhuggerne stod i skovbrynet og dræbte de ulve, der jagede deres husdyr, og tynkede ud i dem, indtil der ikke længere var nok til at holde hjortebestanden i skak. Efter det havde hjortene spist alt, hvad der var grønt og under skulderhøjde, så der ikke var ret meget tilbage til de andre dyr i skoven. Så elverne jagede hjortene for at genoprette balancen. Det var et arbejde, der aldrig ville få en ende, men alligevel var det et fremskridt.

Neverwinter-skoven var et mærkeligt sted, hvor årstiderne ikke helt var som andre steder. Der var altid noget i blomst, noget, der bar frugt, dyr, der parrede sig, og det betød, at det sjældent var svært at skaffe mad. Men for Doric smagte den mad altid af skyldfølelse, og hvis hendes dæmonmave kunne klare nedfalden bark fra træer og et stykke kalksten en gang imellem, så foretrak hun det. Skovelferne havde taget sig af hende, lige siden hun først var kommet til skoven, hvilket var en sjælden velsignelse fra de tilbagetrukne skovboere. Hun var overhovedet ikke ligesom dem, men hun skyldte dem en masse. Det mindste, hun kunne gøre, var at gøre det let for dem.

”Jeg vil gerne hjælpe,” sagde Doric.

”Det ved jeg,” sagde Torrieth. ”Måske har du bare brug for mere øvelse.”

Det var pænt af hende – Torrieth var normalt rar – men Doric havde allerede besluttet, at det her var hendes sidste jagt, hvis det ikke lykkedes. Hun ville prøve noget andet. Som for eksempel at plukke bær. Det måtte være svært at få bærplukning til at mislykkes.

”Uanset hvad du tænker, så afviser jeg det fuldstændig,” sagde Torrieth. ”Og jeg slår dig ihjel, hvis du efterlader mig herude i skoven alene med alle drengene.”

Doric grinede modvilligt. Torrieth var ikke den eneste pige i deres aldersgruppe med rangertalenter, men hun havde alligevel slæbt Doric med til træning. På det seneste havde det virket, som om et par af drengene fandt på grunde til at tilbringe tid sammen med Torrieth, og hun var ikke specielt interesseret i de fleste af dem. Doric forstod bestemt godt ønsket om at ville undgå at tiltrække sig opmærksomhed.

”Fint, jeg bliver ved med at træne,” sagde Doric. ”Men måske skulle jeg tale med Liavaris om også at gå i lære inden for noget andet, bare for en sikkerheds skyld.”

Torrieth rullede bare med øjnene, og de to piger gik tilbage ad vildtsporet mod elverlejren. Solen skinnede i Neverwinter-skoven, hvilket ikke var ualmindeligt, og luften var varm. Uden for skoven var det sidst på vinteren, med kolde dage afbrudt af varme briser og løftet om forår. Her, under træernes grønne pletvise lys, var solen ikke særlig varm, men luften kunne hurtigt blive meget fugtig. Elverjægerne var derfor gået ud ved daggry.

Nu hvor de ikke fokuserede på hjortene længere, flyttede Torrieth blikket fra side til side mellem træerne. Doric iagttog hende og spekulerede på, om hun mon kunne lære at betragte skoven på samme måde som sin veninde. Hun ville så gerne elske de stærke, høje træer og det fasthagende buskads, der forsøgte at vokse fra skovbunden, men hun kunne ikke mærke det på samme måde, som Torrieth tilsyneladende gjorde. Uanset hvor meget hun prøvede at glemme, så indeholdt skoven mørke minder for hende, og derfor kunne hun aldrig føle sig helt tryk her. Hun kunne se, om dyrene var raske, og om planterne var sunde, men det var en evne, hun havde knoklet for at tilegne sig. Og

alligevel kunne Torrieth indånde skoven, hun vidste altid præcis, hvor hun var, og huskede hvert eneste blad og hver eneste kvist, hun så.

”Bær.” Torrieth pegede væk fra vildtsporet. Hun vidste, at Doric hadede at vende tomhændet hjem. ”Tog du en pose med?”

Doric havde allerede trukket en sankepose op af skuldertasken. Pigerne gik ind i buskadset, og et par skridt senere var de omgivet af masser af røde tyttebær, mørke som blod. Det tog dem kun et par minutter at fylde posen, plukke tre fjerdedele af bærrerne fra hver plante og efterlade nogle til fuglene. De var næsten tilbage på stien, da en af de andre jagtfæller indhentede dem.

”Torrieth, se!” Deverel vaklede nærmest under vægten af den unge hjort, som han bar over skuldrene. Han havde været en del af deres træningsgruppe, og dette var hans første vellykkede jagt. Han var tydeligvis begejstret. ”Det var fantastisk. Hjorten kom styrtende gennem det sted, hvor vi havde placeret os, og det lykkedes mig at ramme den helt perfekt.”

Doric kunne se, at han talte sandt. Der var næsten intet blod, og hun kunne ikke se nogen mærker på den. Deverel kunne med rette være stolt af sig selv, og han var oprigtig nok til, at det ikke virkede utåleligt. Han havde øvet sit sigte både dag og nat i månedsvis nu. Torrieth lykønskede ham, og Deverels kobberfarvede hud rødmede og blev et par nuancer mørkere.

”Doric, Torrieth,” sagde Deverels mentor, der var en erfarer ranger ved navn Fenjor. ”Jeg er glad for, at vi fandt jer. Jeg er nødt til at få ham her tilbage til lejren, men der foregår noget underligt ved floden mod sydvest. Der er for stille.

Vi nåede ikke at tjekke det, før hjorten kom. Kan I sikre jer, at der ikke er noget galt?”

”Selvfølgelig,” sagde Doric. Hun overdrog bærrerne lidt modvilligt. Nu kom hun alligevel til at stå tomhændet tilbage. Men hun ville på ingen måde sige nej til en ordre fra en af de ældre.

”Åh, de er perfekte,” sagde Deverel, da han kiggede ned i posen. ”Dine bær og min hjort pakket ind og stegt hele eftermiddagen – det bliver lækkert. Det skal jeg fortælle til alle de andre.”

Fenjor himlede med øjnene, men hans smil var overbærende. Torrieth skjulte sit fjogede smil ved at tjekke sit pilekogger. Af alle klanmedlemmerne var Deverel den, hun bedst kunne lide efter Doric, selv om ingen af dem, efter Dorics overbevisning, havde talt med den anden om det.

”Er du klar?” spurgte Torrieth.

”Altid,” svarede Doric.

De sprang tilbage ind i skoven i den retning, Fenjor og Deverel var kommet fra. Det var en let gåtur gennem underskoven. Vejen ned til floden var altid lettere end vejen hjem. Igennem det meste af Neverwinter-skoven var floden langsom og slyngede sig med sine bløde bredder. I nærheden af lejren var floden smal og hurtig med stejle stenede bredder, der var lette nok at kravle ned ad, men en udfordring at forcere. Doric ville dog aldrig klage. I det mindste blev hun ikke nødt til at gøre det med en hjort på ryggen.

”Deverel virker flink,” sagde Doric efter et par øjeblikke i stilhed.

”Åh, han er fuldkommen skudt i mig,” sagde Torrieth. ”Vi kunne have samlet en kurv fuld af snegle, og han ville

stadig have været helt oppe at køre ved tanken om, at vi arbejdede sammen om at skaffe aftensmad. Det er lidt sødt.”

Doric fnyste. Hun havde levet sammen med elverne, siden hun var barn, men nogle gange var hun stadig forvirret over de ting, de gjorde.

”Du griner, men en dag vil nogen se på de der smukke røde krøller og falde pladask for dig,” sagde Torrieth.

De fleste skovelvære havde brunt hår, selv om nogle få, som Torrieth, havde mørkere hår. Dorics hårfarve var den mindste af hendes bekymringer, når det gjaldt hendes hoved. Hendes horn afslørede hende omgående som en tiefling, og lige så hurtigt satte mange lighedstegn mellem hende og dæmonernes destruktive tilbøjeligheder. Doric havde brugt næsten hvert eneste vågne øjeblik, siden elverne havde taget hende til sig, på at gøre sit bedste for at sikre sig, at de ikke havde nogen grund til at være utilfredse med hende.

”Nu har du det udtryk i ansigtet igen,” sagde Torrieth. ”Jeg ved ikke, hvor mange gange jeg kan afvise dine tanker i løbet af en dag.”

Det, at Torrieth nægtede at lade sig afskrække af Dorics horn, hale og generelle usikkerhed, var noget af det bedste ved hende. Hun havde været som en klippe i deres venskab, siden pigerne var seks år gamle eller deromkring, dengang Doric havde tilbragt sin første sæson hos elverne. Doric havde været i vildrede om, hvorfor Torrieth så hurtigt havde fattet sympati for hende. Torrieth indrømmede til sidst, at det i begyndelsen havde været ren og skær stædighed: Hendes onkel havde været en af de få, der havde ønsket, at Doric skulle rejse. Jo mere tid de havde tilbragt sammen, jo dybere var Torrieths hengivenhed dog blevet. I de efterfølgende

knap ti år siden dengang havde Torrieth aldrig svigtet hende, selv når nogle af de andre havde udtrykt modvilje mod Doric.

De fortsatte ned til floden, hvis vand flød raskt hen over den stenede bund. Det var klart og koldt, uanset hvor varmt det blev i skoven. Det var ikke umiddelbart indlysende, hvorfor Fenjor havde sagt, at vandet ikke følte rigtigt, men han var langt mere erfaren, end de var.

”Lad os gå med strømmen,” sagde Doric. ”Længere oppe mod strømmen må det være fint, for vandet er stadig klart.”

De fortsatte, og Doric begyndte at fornemme, at der var noget galt. De mørke minder fra skoven, de uforudsigelige oversvømmelser, der blev varslet af alt for stille dyr og fugle, rumsterede i baghovedet på hende. Hun havde ikke lyst til at tænke på det, ikke engang til at gøre det, som Fenjor havde bedt dem om.

”Det giver mig myrekryb at være herude,” sagde Doric.

”Synes du, vi skal gå op igen?” spurgte Torrieth.

Doric overvejede det. ”Nej. Vi tager bare et hurtigt kig, og så kan vi beslutte, hvad vi gør derefter.”

Pigerne bevægede sig, så stille de kunne, hvilket for Torrieths vedkommende var helt lydløst. Doric følte sig som en mammut sammenlignet med hende, selv om ingen af dyrene omkring dem syntes at lægge mærke til hende. De fulgte flodbredden rundt om flere sving, og netop som Doric bandede over sig selv for at vende tomhændet hjem fra selv en simpel rekognosceringstur, fandt de det, de ledte efter.

Der lå en kæmpestor bunke træstammer på den anden side af floden. Grenene var blevet fjernet, og alle resterne var blevet fejlet sammen i en kæmpe dyngede, der ulmede. Hele vejen rundt om bunken stod en række træstubbe, små og afhuggede, og buskadset var blevet trampet godt og grundigt

ned. Et par af træstammerne var blevet lagt på tværs over floden. Vandet flød hen over dem, men det var tydeligt, at der med blot en lidt større indsats ville have været en dæmning.

”Hvad er det, der foregår?” spurgte Torrieth, men Doric kunne genkende sporene.

”Mennesker,” hvæsedde hun. ”De her træer er sikkert en masse penge værd.”

”Vi er stadig inde midt i skoven,” påpegede Torrieth. ”Hvorfor fælder de træer her? Hvordan vil de få alle træstammerne ud af skoven?”

Doric huskede vandets brusen, strømmens endeløse kraft.

”Hvis de bliver færdige med dæmningen, vil vandet hobe sig op bag den,” sagde Doric. ”Det vil oversvømme det område, vi står på, men når de fjerner dæmningen, vil alt vandet løbe med strømmen meget hurtigt.”

”Og skubbe træstammerne hele vejen ned til byen,” afsluttede Torrieth.

De stirrede på træstammerne og vandet og forestillede sig bølgen og alt det, den ville feje væk.

”Jeg kan ikke lide det her,” sagde Torrieth. ”Der har altid været mennesker i Neverwinter-skoven, men ikke på denne måde. De skovhuggere, vi kender, ville ikke forårsage den her slags skader. Og det er mere end bare træerne: Det her vil forstyrre jagten – og ikke kun vores.”

Der var meget af det, menneskene gjorde, Doric ikke brød sig om, men især det her gik hende på nerverne. Ligesom med jagten på hjorte respekterede elverne, at nogle træer måtte fældes. Når træet var dødt, eller nogen havde brug for et hus eller for at holde varmen uden for skoven, fældede de kun den mængde, de havde brug for. Men det

her var i en større og mere destruktiv skala. Og det var, som om det kun var begyndelsen.

”Vi burde gå tilbage,” sagde Doric. ”Vi er nødt til at fortælle det til de andre med det samme.”

”De vil have en bedre idé om, hvad vi skal gøre,” nikkede Torrieth.

Fra den modsatte side af det ryddede område lød der et vredt brøl. Doric og Torrieth stivnede øjeblikkeligt, da de genkendte lyden. Elvere og bjørne undgik normalt hinanden i skoven, men hvis Torrieth havde ret, og skovhugsten havde forstyrret bjørnens jagt, kunne den være sulten nok til at prøve lykken i et andet territorium og med andre slags bytte. Doric greb fat i Torrieths skulder, og de smed sig begge ned på jorden.

Bjørnen kom brasende ud i deres synsfelt. Heldigvis stod den både mod vinden og på den anden side af flodbredden. Bjørnen sjuskede rundt i det fældede område og snusede til træbunkerne og sporene af menneskelig beboelse. Den gik ned til vandet og plaskede sine forpoter ned i vandet ved bredden.

”Der burde være fisk,” åndede Torrieth så stille ind i Dorics øre, at hun næsten troede, at det var noget, hun havde bildt sig ind. ”Den er nok mere interesseret i mad.”

Mens Torrieth havde styr på bjørnens appetit, kunne Doric snildt forestille sig dens raseri. Den burde være godt affodret og glad. Det her var Neverwinter-skoven; det var et paradys for en bjørn. Men nu var dens territorium blevet ødelagt. Den kunne enten blive og sulte eller tage væk og tilkæmpe sig et nyt hjem.

”Ganske langsomt,” sagde Torrieth. ”Mens den er i vandet. Følg efter mig.”

Torrieth listede gennem underskoven, Doric fulgte efter og trådte hvert et skridt med største forsigtighed. På trods af at hun gjorde sit allerbedste for at forsøge på at være stille, kom hun til at træde på en gren, så den knækkede, og den tørre lyd kunne lige så godt have været et tordenskrald. Begge piger stivnede, og bjørnen kiggede direkte på dem.

”Gør dig stor!” sagde Torrieth, der ikke længere behøvede at være stille. ”Du skal ikke løbe, du skal holde stand!”

Hun vendte sig hurtigt mod bjørnen og plantede fødderne med en skulderbreddes afstand med udstrakte arme. Doric ville efterligne sin venindes bevægelser, men fik stukket foden ind i et virvar af rødder. Dorics ankel gav efter, og hun faldt omkuld. Som et byttedyr.

”Doric!” Torrieth anstrengte sig for at lyde rolig i stemmen. Bjørnen behøvede kun få sekunder til at krydse floden, og den sneg sig hen til Doric med ørerne lagt tilbage. En lav knurren rumlede i dens strube. Den snappede truende med kæberne i luften.

I ren panik rejste Doric sig op i sin fulde højde og stod ansigt til ansigt med bjørnen. Den var ikke længere væk fra hende end hendes vingefangslængde, savlende og desperat.

”Stop!” sagde hun med den ene hånd hævet på en bydende måde, samtidig med at benene rystede under hende.

Bjørnen standsede. Den rejste sig op på bagbenene, lagde hovedet på skrå og snusede nysgerrigt til luften. De stirrede på hinanden. I det øjeblik så det kæmpemæssige væsen ud til at blive mildere stemt, og dets ansigtsudtryk var nærmest bønfyldende.

”Vi vil gerne hjælpe,” sagde Doric bestemt. ”Men vi kan ikke hjælpe, hvis du spiser os.”

Bjørnen fnyste, en nærmest vranten lyd. Dens triste øjne

var indsunkne af vægttab. Dens pels var blevet mat og ujævn. Doric huskede følelsen af at være så sulten, at hun troede, at hendes mave ville tygge sig gennem hendes rygsøjle.

”Hold dig tilbage.” sagde Doric sammenbidt.

Hun mærkede, hvordan hendes blod blev bragt i kog – ikke over bjørnen, men på dens vegne. Bjørnen ville ikke vise tænder ad dem, hvis ikke dens hjem var blevet ødelagt. Det var ikke forkert at være vred.

Roen mellem tiefling og bjørn blev pludselig brudt. Endnu en gang var bjørnens øjne fulde af vrede. Den lod sig falde ned på forpoterne med et tungt bump og brølede af sine lungers fulde kraft.

”Doric, gå baglæns væk fra den.” Torrieths stemme gik fra en hvisken til et skrig. ”Hold armene oppe og gå baglæns!”

Bjørnen flyttede sin opmærksomhed fra Doric og styrtede ubesværet mod Torrieth. Med en frygtindgydende snerren svingede den en kompakt lab mod elveren. Hun var adræt, men ikke adræt nok til at undslippe bjørnens kløer. Det yderste af de sylespidse kløer ramte hendes hud og trak fem røde bloddryppende streger hen over hendes biceps.

”HOLD DIG VÆK!” råbte Doric dybt nede fra maven med fingrene krummet som kløer. Hun trampede i jorden og gik tættere på den sultende bjørn, end hendes selvopholdelsesdrift normalt ville tillade.

Pludselig blev bjørnen stille. Den standsede halvvejs henne ved Torrieth og var lige ved at snuble. Den dukkede hovedet, og i et kort sekund, der nærmest virkede som ren fantasi, så den bange ud. Bjørnen bakkede et par skridt tilbage, inden den vendte sig om og løb tilbage ind i skoven, hvor den kom fra.

”Hvordan ...” Torrieth gispede og pressede på sine sår med hånden. ”Hvordan gjorde du det?”

”Det ... ved jeg ikke,” sagde Doric. Hun havde ikke lyst til at tale om det. Det var nyt og anderledes, og Doric havde brugt meget tid på at forsøge ikke at være ny eller anderledes. ”Lad os komme væk herfra. Vi skal have nogen til at tage sig af din arm med det samme.” Hun rev et stykke stof af sit ærme og viklede det stramt om Torrieths biceps. Hun kunne stadig høre det sultne, vrede brøl i sine ører.

Pigerne var tavse, mens de gik hjemad. Doric stirrede på sine fødder uden at se dem. Torrieth var såret, og det var udelukkende hendes skyld. Længe før de nåede landsbyen oppe i trætoppen, kunne de fornemme duften af stegt kød og høre klanen fejre Deverels første jagt. Det var noget, hun kendte, et næsten-hjem. Og på en eller anden måde måtte hun fortælle de mennesker, der havde forbarmet sig over hende, hvad de havde set på flodbredden, hvad hun fornemmede, der kunne være på vej, og at hun var skyld i, at hendes eneste rigtige ven var blevet såret.